ANUNȚURI

A sosit Sf. Nichifor cel Lepros!
Cu ajutorul lui Dumnezeu, la Bisericuță a sosit din Bulgaria o părticică din moaștele Sf. Nichifor, mult ajutător nouă tuturor în această pandemie. Darul primit ne bucură, iar gândul că unul din ocrotitorii acestor vremuri este în mijlocul nostru, putând a fi scos la închinare cât mai des, ne întărește trupește și sufletește.

„Dacă veți dormi în mijlocul moștenirilor voastre, aripile voastre argintate vor fi ca ale porumbiței și spatele vostru va străluci ca aurul."

Librăria Logos ne recomandă

Volumul de față – cuprinzând însemnările unui călugăr ortodox anonim, păstrate într-un manuscris uitat și publicate acum pentru prima dată – reprezintă o lectură aducătoare de folos sufletesc, plină de duhul luminării și necesară vremurilor noastre, care au uitat ce înseamnă isihia.
Chintesența unei înțelegeri la care mintea creștină nu poate ajunge decât în urma unor îndelungate nevoiri ascetice și aprofundări ale teologiei patristice, îndemnurile de aici se descoperă totodată ca rod ales al experienței negrăite a rugăciunii -neîncetate și al luminării prin har a celui ce i s-a dat de Sus a gusta mult-râvnita isihie.

ȘTIRI

Comemorarea masacrului de la Fântâna Albă
Asociația „Arboroasa" din Vicovu de Jos, județul Suceava, va forma o cruce umană la granița cu Ucraina de 1 aprilie, în memoria celor 5.000 de nord-bucovineni masacrați la Fântâna Albă de trupele sovietice în 1941. La 1 aprilie 1941, mii de români din satele ocupate de sovietici au dat ascultare unui zvon, lansat tot de sovietici, că granița cu România s-ar deschide și ar permite refugierea lor în patria-mamă. Unii au plecat cu întreaga familie, doar pentru a fi secerați într-o pădure de lângă graniță de gloanțele ocupanților sovietici. Masacrul este cunoscut și sub numele de „Katyn-ul românesc".(*basilica.ro*)

„Zac Ioni din Ionii noștri duși fără prihană,
În veacul crud, însângerat precum o rană..."

Un documentar despre masacrul de la Fântâna Albă a fost realizat de Lucia Hossu-Longin. Linkul este: *https://www.youtube.com/watch?v=r3Azzv5DtNY&ab_channel=TVR*

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 12 (XXXI) **28 martie 2021**

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

REGĂSIREA INIMII

Borne date de Păr. Zaharia Zaharou pe drumul întoarcerii, conturat de

Sf. Grigorie Palama

„Trebuie să intrăm înlăuntrul nostru și numai atunci ni se va adăuga nouă odihna."

„Binecuvântat este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu a toată mângâierea, Cel Ce ne mângâie pe noi în tot necazul nostru, ca să putem să mângâiem și noi pe cei care se află în tot necazul, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu. Că precum prisosesc patimile lui Hristos întru noi, așa prisosește prin Hristos și mângâierea noastră. Deci fie că suntem strâmtorați, este pentru a voastră mângâiere și mântuire, fie că suntem mângâiați, este pentru a voastră mângâiere, care vă dă putere să îndurați cu răbdare aceleași suferințe pe care le suferim și noi" (2 Cor. 1, 3-6).

Cuvântul „mângâiere" apare de multe ori în acest pasaj minunat, și pe drept cuvânt, căci ***fără mângâierea, fără pacea și bucuria care izvorăsc din harul lui Dumnezeu, nu am putea trăi cum se cuvine***. Am fi mereu nemulțumiți, am cleveti, i-am critica pe ceilalți și ne-am plânge de una și de alta: de ce mâncarea nu este bine gătită, de ce nu cântă mai bine strana, de ce asta e neagră și nu albă, și tot așa. Dar dacă am fi mereu cu luare aminte la inimă și ne-am strădui să descoperim în noi acea „simțire duhovnicească și dumnezeiască", atunci nu am mai avea vreme de pierdut cu nimicuri de felul acesta, ba mai mult, toate aspectele negative ale vieții noastre ar fi adumbrite de această lucrare duhovnicească pozitivă.

Într-una din scrierile sale cuprinse în Filocalie, Sf. Grigorie Palama spune că ***cei care își cultivă inima nu au timp de discuții,*** nici măcar cu cei apropiați ai lor. Însă rezerva lor nu se datorează disprețului sau mândriei, ci faptului că pur și simplu le vine greu să părăsească această neprețuită lucrare lăuntrică. Sunt oarecum robiți de ea, căci au înțeles că viața omului se poate împlini doar prin aceasta lucrare. De aceea trebuie să intrăm înlăuntrul nostru și numai atunci ni se va adăuga nouă odihna.

Sf. Inochentie, luminătorul Alaskăi (†31 martie 1879)

Originar din Rusia, după ce a fost hirotonit preot, s-a oferit să plece ca misionar în Alaska, deși mulți alți clerici se temeau să o facă, auzind că e vorba de un ținut sălbatic, înțesat de locuitori periculoși. Așa că, pe când avea 26 de ani, a purces împreună cu familia sa într-o călătorie obositoare, care a durat mai bine de un an, și a ajuns în cele din urmă pe Insulele Aleutine în 1824. A ridicat de unul singur o biserică, călătorind până departe cu ajutorul caiacului, al saniei trase de câini sau chiar de reni. A învățat șase dialecte ale limbii băștinașilor și a fost autorul celui dintâi alfabet pentru aleuți. A tradus Scriptura și alte scrieri sfinte în graiul acestora. După mai mulți ani, a tradus cărțile Scripturii și în alte limbi ale băștinașilor din Alaska. A studiat în amănunt ținuturile și a scris lucrări etnografice, geografice și lingvistice, datorită cărora a fost ales mai apoi membru de onoare al Societății Geografice Ruse și al Universității Imperiale din Moscova.

Când toată ființa noastră se adună în locul spre care Dumnezeu ia aminte, cu alte cuvinte, când stăm înaintea lui Dumnezeu cu mintea adunată în inimă, atunci iese la iveală adâncul inimii. Sfântul Grigorie Palama spune că ***a te „aduna înlăuntru" presupune o anumită durere care încălzește inima***. Cu adevărat, mintea trebuie să urmeze calea pogorâtoare spre inimă pentru a fi botezată în văpaia ei. Acesta este ***botezul focului*** pe care ni l-a făgăduit Domnul: mintea se coboară în inimă pentru a fi botezată în văpaia ei și curățită ca într-un cuptor, că să-și poată redobândi lucrarea firească. Atunci omul devine din nou stăpân pe firea sa și își îndreaptă toată ființa spre Dumnezeu.

Sf. Grigorie Palama spune că ***mintea omului cunoaște o întreită mișcare***. ***Prima*** mișcare este pricinuită de căderea originară, când mintea se împrăștie în lumea văzută și se alipește de ea, gustând astfel din pomul cunoașterii binelui și a răului. ***A doua*** mișcare constă în a readuce mintea de la cele din afară înapoi în inimă, care este centrul persoanei. Odată ce mintea, prin harul Domnului, este zăvorâtă în inimă – când omul redevine stăpân pe firea sa, întărit fiind de har – atunci are loc ***cea de-a treia*** mișcare: omul își întoarce întreaga ființă spre Dumnezeu, Mântuitorul său, Care în chip atât de minunat unește din nou toate puterile sufletului său.

Scopul tuturor strădaniilor noastre ca și creștini este aflarea inimii. Trebuie ca inima să iasă la iveală de sub stratul gros de noroi al patimilor pentru ca mintea să poată să o regăsească. Oricare ne este slujirea în Biserică, orice nevoințe luăm asupra noastră din dragoste pentru Biserică, toate acestea ar trebui să ne înlesnească aflarea inimii. Mult folos aduce și citirea Scripturii: nu trebuie decât să păstrăm în minte câteva cuvinte insuflate de Duhul Sfânt pentru ca în noi să se aprindă o scânteie, care ne va ajuta să le pătrundem înțelesul tainic și va călăuzi, de asemenea, mintea spre inimă, însă **calea împărătească spre inimă este cea a ascultării**. Cel mai mare folos al ascultării este răstignirea minții, prin care lepădăm orice încredere în cugetul nostru căzut și ne punem toată încrederea în cuvântul lui Dumnezeu și în poruncile Lui. Dacă vom izbuti aceasta, vom începe să cunoaștem înțelepciunea și puterea Celui Care învie chiar și morții.

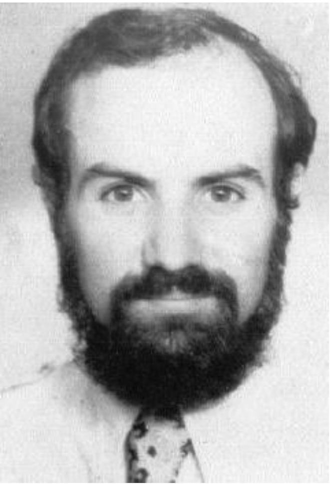
Vremea Sfântului Grigorie Palama (1296-1359) și vremurile noastre

Am putea spune, ignorând realitatea, că Sf. Grigorie Palama a trăit în alte vremuri, iar cuvintele de mai sus le-a putut rosti sau scrie în liniștea vieții sale din Athos sau din alte locuri de nevoință. Am putea spune că lumea era atunci altfel, că oamenii erau mai așezați, că majoritatea erau credincioși. Dar iată ce ne spune istoria despre liniștea vremurilor în care a trăit Sf. Grigorie Palama:

Imperiul Bizantin nu se scuturase de mult timp de jugul latin sub care a stat aproape 60 de ani, iar luptele pentru tronul Constantinopolului erau aprige. Sfântul a fost martorul lor, întrucât tatăl său fusese un demnitar înalt, iar familia stătea tocmai în capitală. Dar și după retragerea sa în Athos, viața i-a fost tulburată de războaiele civile din imperiu, de presiunile Romei pentru a aduce Biserica Ortodoxă sub obláduirea sa – directe sau prin falși monahi, de atacurile mereu mai puternice ale tătarilor în Asia Mică și Europa, de întărirea turcilor, care cuceriseră Asia Mică și deja puseseră bazele Imperiului Otoman în Anatolia (la doi ani după adormirea Sf. Grigorie, turcii vor cuceri Adrianopolul, al doilea oraș al Imperiului Bizantin), de atacurile corsarilor apuseni asupra Sf. Munte. Sf. Grigorie a fost martorul tuturor acestor evenimente și a înțeles că lumea este fragilă, că statele se ridică și se prăbușesc ușor, dar „un singur lucru trebuiește": singurul loc liniștit și în care a aflat odihnă, căci L-a aflat pe Dumnezeu, a fost inima sa. Spre aceasta ne îndeamnă pe toți. Un cuvânt al său, rostit în vremea în care Bizanțul era bântuit de o boală molipsitoare, pare scris pentru noi, cei de azi, care trăim vremurile pandemiei.

„Să recunoaștem, fraților, mulțimea și mărimea greșelilor noastre, și să se întoarcă fiecare de la cugetările lui cele trupești și să se îndrepte către Domnul. Să ne pocăim din suflet, să ne lepădăm de obiceiul cel rău și de cugetarea cea iubitoare de păcat, ca să oprim dumnezeiasca mânie și să o întoarcem spre milă. Să vindecăm răutatea noastră, ca să nu pierim din pricina răutății. Să-i imităm nu pe cei ce au fost nimiciți de potop, ci pe cei din Ninive, care au fost mântuiți prin pocăință. Aceia au strigat către Dumnezeu neîncetat și s-a întors fiecare din calea răutății lui și din nedreptatea mâinilor lui. Noi știm și de la aceia înșiși, și de la mulți alții că a văzut Dumnezeu faptele lor, că s-au pocăit și s-au întors, și S-a răzgândit și Dumnezeu în privința relelor pe care a spus că le va face lor și nu le-a făcut. Întoarceți-vă către Mine, și Mă voi întoarce către voi (Zah. 1, 3), zice Domnul, și fărădelegile voastre nu le voi mai pomeni. Dacă noi Îl vom îmblânzi pe Dumnezeu prin mărturisire și prin pocăința cea prin fapte care cumpănește căderile noastre, milostivindu-L față de noi printr-o smerenie lucrătoare, atunci, pentru că iubirea de oameni a lui Dumnezeu [îndelung] rabdă și plinește lipsurile noastre, vom fi sloboziți acum de urgia aceasta dumnezeiască, și de moartea aceasta mai înainte de vreme și generală și de nimicirea cea totală care vine de la ea.

MEDALION LITERAR

DANIEL TURCEA

„... ce va fi când vei afla
ce putere aveai,
cât puteai făptui ..."

Daniel Turcea s-a născut în 1945, în localitatea Târgu Jiu, ca cel de-al doilea copil între cei patru ai familiei. Bunicul său a fost preot, din neam de preoți, iar mama sa avea o minte deosebit de luminată, zestre pe care o va da mai departe, fiului ei. În copilărie, Daniel Turcea s-a îmbolnăvit foarte grav de astm. Rugăciunile mamei sale vor mijloci însă însănătoșirea sa, care va veni in chip minunat, la vârsta de 15 ani.

În anul 1968, tânărul Daniel va absolvi Facultatea de Arhitectură "Ion Mincu". În anul 1970 va vedea lumina tiparului volumul de poezii „Entropia", iar în anul 1978, volumul „Epifania". Poeziile lui Daniel Turcea sunt greoaie pentru cei neobișnuiți cu stilul său. Se spune că, pentru a-i înțelege întocmai poeziile, este nevoie de mult studiu asupra matematicii și a Sfinților Părinți.

Datorită minții lui foarte pătrunzătoare, mândria l-a înstrăinat pentru o vreme de cele sfinte, căutând sensuri acolo unde nu le putea găsi. Mama lui s-a rugat mult pentru el atunci, iar Daniel a povestit că ajunsese într-o asemenea stare – din cauza băuturii, și poate chiar a drogurilor – încât nu mai știa ce e cu el, unde se află, și nu mai putea să meargă singur acasă. Atunci când deznădejdea îl cuprinsese cu totul, a văzut – în vis sau în vedenie – cum, înconjurată de o lumină mare, mama lui stătea în genunchi, rugându-se cu lacrimi ca el să se întoarcă acasă. Și a simțit cum o ființă de lumină – pe care nu o putea privi, dar despre care credea că a fost îngerul său păzitor – l-a apucat de mână și l-a scos, apoi l-a purtat așa pe străzi în drum spre casă, aducându-l până în fața ușii, unde a dispărut.

Mai apoi, prin întâlnirea cu părinții Arsenie Papacioc și Sofian Boghiu, poetul Daniel Turcea va cunoaște bucuria împărtășirii de Dumnezeu în cel mai pătrunzător mod cu putință. Posturile, rugăciunile și împărtășirea au continuat mai apoi, vreme îndelungată.

Liniștea pe care poetul a simțit-o în fața bolii incurabile, boală care avea să îi curme viața, ni-l înfățișează pe acesta asemănător părinților cu viață duhovnicească din vechime, înțelegător al rostului său pe pământ, al rostului bolii și al sensului morții. Daniel Turcea a trecut la cele veșnice în ziua de 28 martie 1979, la vârsta de numai 34 de ani, fiind înmormântat în cimitirul Mănăstirii Cernica.

Taină

mă cuceresc
ție
crin, nor luminos
Doamna noastră cea umbrită
doar de har
sufletului meu odihna

cămară, cea nefăcută
de omenești mâini
pentr-un mir
care pogoară
pentru smirna
care urcă
pe cât arde
grămăjoară
pentr-un lemn
de scorțișoară
așa lin
Amirosind

Cântarea nopții

Iubirea
ca o noapte de Paști, făclii aprinde
și tot atâtea stele îi urmează

drumul
înspre casă

e poate straiul de mireasă
pe care dimineața l-ar cuprinde

vezi, a venit
și nu eram
acasă

și-acum ne caută tot cerul, dinainte
și stele vin spre noi
o, prea frumoasă

cântarea nopții
care ne cuprinde

***
atâta revărsare a iubirii
se poate doar trăi și nu descrie
e numai viață, nu e și părere
în el
grăia
luminând
fericit era, l-am văzut
fericit era
acolo
unde
pentru mâinile mele șovăitoare
era numai teamă
o zidire din
rouă și lacrimi
și nimic
nu-i putea lua
pacea neînvinsă

LECȚIILE ISTORIEI

Filmul documentar

Căderea unui imperiu – Lecția Bizanțului

Vă propunem spre lecturare câteva impresii despre filmul documentar *„Căderea unui imperiu – Lecția Bizanțului”*. În urma acestor gânduri, nădăjduim că (re) vizionarea filmului se va face dintr-o nouă perspectivă.

Bun cunoscător al istoriei, părintele Tihon Șevkunov de la mănăstirea Sretenski, realizatorul filmului, propune o meditație filozofică, etică și duhovnicească asupra celui mai longeviv imperiu din lume, leagănul și matricea de dezvoltare și răspândire a civilizației creștine. Exploatând o cazuistică bogată, bine documentată, filmul încearcă să elucideze resorturile morale și duhovnicești care au stat la baza ascensiunii, înfloririi și decăderii Imperiului Bizantin. Meritul important al filmului, valabil dincolo de frontierele gândirii geopolitice, este recursul la teologia istoriei, singura perspectivă care descoperă în istorie un sens superior – pronierea divină.

Părintele Tihon a absolvit cursuri universitare de regie de film (1982), a îmbrăcat haina monahală în 1991 și din 1995 este egumen al mănăstirii Întâmpinării Domnului (Sretenski) din Moscova.

Mai jos redăm și câteva comentarii făcute de Natalia Narocinițkaya, doctor în istorie, pe marginea acestui documentar.

Filmul, prezintă, într-o viziune panoramică, mișcarea generală care are loc în istoria omenirii – îndeosebi faptele asupra cărora omul modern nu vrea să se oprească. Din păcate, omul modern vede doar suprafața (chiar și din acest film), dorind să se păzească de jugul greu al responsabilității faptelor sale, privite sub microscopul istoriei. El preferă să vadă doar ceea ce se întâmplă cu el și nu vrea să cunoască iureșul istoriei ca un întreg. Filmul ne reamintește despre strămoșul nostru, Bizanțul, ca de ceva ce a fost scos cu bună știință din conștiința noastră istorică, atât în Rusia sovietică, cât și în Occident.

Filmul este de mare folos, cu atât mai mult cu cât prezintă acuratețe istorică, deși astfel de documentare conțin uneori și simplificări ale faptelor. Dar criticii săi preferă să se

> **„Bizanțul a fost smuls intenționat din conștiința istorică europeană.”**

certe asupra unui detaliu sau a altuia, spunând că s-a scos ceva dintr-o anumită perioadă și altceva din alta. Însă ei o fac pentru că însăși ideea filmului este greu de digerat, de vreme ce sugerează că lumina lumii este altceva decât Occidentul.

Filmul nu aduce laudă Bizanțului; el prezintă forțele vitale ale acestui imperiu, felul în care au fost pierdute și cum această pierdere a distrus statul, în timp ce adversarii au profitat de situație. Este adevărat că până la jumătatea mileniului II Bizanțul a fost metropola culturală a lumii, în timp ce Occidentul, unde regii se îmbăiau doar de două ori în viață – la naștere și când erau înmormântați – reprezenta doar provincia. Manierele de la curtea bizantină erau rafinate, cultura și nivelul de viață ridicate, la fel arhitectura, comerțul, manufactura. Toate acestea constituie adevărul istoric, după cum la fel de adevărat este că după căderea Constantinopolului, gândirea și activitatea intelectuală s-a mutat în Apus și a dus la un uriaș progres al științei, culturii și civilizației vest-europene. Dar această creștere materială s-a realizat pe spatele jefuirii Bizanțului (și a Americii de Sud).

Ideea principală a filmului stă în faptul că niciun progres tehnologic, științific sau de altă natură nu poate împiedica prăbușirea unui stat, dacă miezul său este distrus; dacă se distruge legătura dintre personal și comunitar; dacă se pierde înțelegerea faptului că există păcat și există virtute; și dacă elitele decad, nemairecunoscându-se a fi parte din națiune.

Acest film poate fi văzut și ca o avertizare pentru Occident, căci există similitudini; și apusenii au pornit de la credința în adevărul creștin, de la lupta dintre bine și rău. Și la ce s-a ajuns? Cea mai importantă alegere a momentului este între mărcile de pastă de dinți sau locul în care să te stabilești în funcție de impozitele mai mari sau mai mici. Occidentul a ajuns neajutorat în fața valurilor de migranți nu pentru că aceștia sunt prea mulți, ci pentru că europenii nu mai țin la propriile lor valori.

Filmul nu aduce laudă guvernelor de acum din țările ortodoxe, ci le avertizează că dacă se îndepărtează de la esență, dacă își pierd valorile și elita devine coruptă, căderea va urma cu siguranță.

Linkul filmului:

https://www.youtube.com/watch?v=_qe5oOJ6hFE&ab_channel=saccsiv

Sf. Ioan Scărarul (†30 martie 649)

Cel ce s-a făcut rob Domnului, nu se va mai teme decât numai de Stăpânul Său. Dar cel ce nu se teme de Acesta se teme și de umbra lui.
Ascultarea față de Dumnezeu este mormânt al voinței și înviere a smereniei.
Blândețea este stânca de care se sparg toate valurile grele ale vieții. Prin ea se întărește răbdarea, ușa înțelepciunii.

Cei patru stâlpi ai anului 2021

MILOSTENIA (III)

Cuvânt al Sf. Ioan Gură de Aur

> ***„Dacă dai tot ce ai copiilor tăi, este sigur că nu vor folosi cum trebuie sau vor împrăștia ce au primit. Pe când dacă Îl faci și pe Domnul moștenitorul tău, atunci le lași copiilor comoară nestricată.”***

Tavita era o femeie creștină, care trăia în Iope, în vremea apostolilor. Așa cum ne spune Sf. Scriptură, ea făcea mult bine semenilor săi și nenumărate milostenii. Însă odată, s-a îmbolnăvit și a murit. S-a întâmplat atunci ca în Lida, care era aproape de Iope, să se afle Sf. Apostol Petru. Doi bărbați s-au dus până la el ca să-i spună de moartea milostivei femei. Atunci, Petru i-a urmat deîndată. Cum a ajuns în Iope și a urcat în odaia de sus, unde se afla Tavita, a fost înconjurat de femeile văduve, care plângeau și îi arătau lui Petru hainele de pe ele, pe care le făcuse Tavita cât timp era în viață. Atunci Petru, după ce s-a rugat, s-a întors spre trupul Tavitei și a spus: Tavita, scoală-te! Chiar în acel moment, moarta a deschis ochii și a șezut. Petru i-a dat mâna și a ridicat-o. După aceea, i-a chemat pe creștini și pe văduve și le-a arătat-o pe Tavita vie (FA 9). Iată cât de mare a fost răsplata pe care a primit-o Tavita pentru binele pe care l-a făcut femeilor văduve. Spune-mi: se poate compara milostenia sa, oricât de mare ar fi fost, cu răsplata pe care a primit-o? Nu, dar, așa cum am mai spus, *milostenia nu se măsoară după cât de mult dăm, ci după gândul și intenția cu care dăm.*

De aceea, să facem fapte bune, care și pe noi ne mântuiesc, și celorlalți le sunt de folos. Iar una din cele mai importante fapte bune este **milostenia,** care **ajută, întărește și dă viață rugăciunii, postului și oricărei altei virtuți.** La ce îți folosește postul dacă ești un om fără milă? La ce-ți folosește rugăciunea, dacă nu iubești? La ce îți folosește să ai trupul curat, dacă inima ta este de piatră? De aceea, nevoințele noastre sunt primite de Dumnezeu atunci când sunt însoțite de milostenie.

Unii spun: *„Nu pot să fac milostenie. Am mulți copii și vreau să le las lor averea”.* Dacă-i așa, atunci vrei să-ți lași copiii săraci. Pentru că dacă dai tot ce ai copiilor tăi, este sigur că nu vor folosi cum trebuie sau vor împrăștia ce au primit. Pe când dacă Îl faci și pe Domnul moștenitorul tău, atunci le lași copiilor comoară nestricată. Vrei, așadar, ca fiii tăi să fie bogați? Atunci lasă-le ca moștenire bunăvoința lui **Dumnezeu**. Căci El, dacă te vede că ești milostiv față de semenul tău, **va deschide pentru copiii pe care îi lași în urmă comorile Sale nesfârșite**. Vrei să te iubească Dumnezeu? Atunci fă-L datornicul tău, împrumutându-I cele ce dai săracilor. Nu încredința oamenilor păzirea și înmulțirea banilor tăi. Hristos este gata nu numai să îi primească și să îi păstreze, dar și să-i înmulțească și să ți-i întoarcă înapoi cu dobândă multă. Din mâinile Sale nimeni nu poate fura, pe când dacă sunt în mâinile oamenilor, pot oricând să se piardă. Așadar, dă-I Lui banii, ca să ți-i înapoieze atunci când nu vor mai exista bogați și săraci, puternici și slabi, cămătari și datornici. Dă banii lui Hristos, pentru că sunt ai Lui, nu ai tăi. Dă banii lui Hristos, căci mai fericit este a da decât a lua (FA 20, 35). „Am dat”, poate că vei spune tu. Dar **să nu încetezi nicicând să dai chiar și puțin celor care nu au deloc.** Chiar dacă ai da foarte mulți bani, nu înceta să faci milostenie, atâta timp cât vor exista oameni săraci.

Știi când milostenia este adevărată și plăcută lui Dumnezeu? Când o faci **cu blândețe**, nu cu asprime; când o faci **cu inimă deschisă**, nu bombănind în sinea ta; **când nu îți pare rău că dai,** ci te bucuri, căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună (2 Cor. 9, 7). Și de ce ți-ar părea rău să ajuți un om nenorocit? Pentru că se împuținează banii tăi? Dacă gândești astfel, atunci nu mai fă milostenie deloc! Dacă nu crezi că banii pe care îi dai se înmulțesc în cer, așa cum am spus mai înainte, nu mai fă niciodată milostenie. Ceri, poate, răsplată în această viață? Dacă astfel ar sta lucrurile, milostenia ar fi un comerț, nu o dovadă de dragoste și de milă. Desigur, adesea, Dumnezeu îi răsplătește pe pământ pe cei care fac milostenie. Dar tu să nu ceri astfel de răsplată, pentru că împuținezi comoara ta cerească.

În Faptele Apostolilor ni se povestește un fapt grăitor legat de milostenia creștină. Într-o zi, la ora trei după-amiază, Sfinții Apostoli Petru și Ioan au urcat împreună la templu ca să se roage. La poarta templului ședea un șchiop din naștere, care cerșea. Cum s-au apropiat Apostolii, omul acela i-a rugat să-l miluiască. Atunci, Petru i-a spus: Privește la noi. Bietul olog îi privea cu atenție. După felul cum arătau cei doi, se vedea limpede că erau săraci. Și atunci, ce au făcut ei? Credeți că l-au lăsat pe omul acela nemiluit? Nu. I-au dat ceva fără asemănare mai de preț decât banii, căci Petru i-a spus: Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă! Și luându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat. Atunci, ologul a stat în picioare și a început să meargă (FA 3, 1-8).

Vezi, așadar, că **cel care este sărac de bani, poate oferi alte daruri**. Și noi, dacă nu avem bani, să dăm săracilor *dragoste*, *mângâiere*, *rugăciune* și ce se mai află în inima noastră milostivă. Pentru că și aceasta tot milostenie se cheamă.

De aceea, să fim milostivi cu frații noștri, ca să fie și Dumnezeu milostiv cu noi!

Oameni ai lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă:

Sfântul Serafim de Virița

(† 3 aprilie 1949)

„În cele mai grele timpuri se va mântui mai uşor acela care în măsura puterilor sale se va nevoi cu rugăciunea lui Isus, trecând de la chemarea numelui Fiului lui Dumnezeu la rugăciunea neîncetată.“

Vasil Muraviev (cel ce avea să devină Sfântul Cuvios Serafim de Virița) s-a născut în 1865 în orăşelul Cheremovsky, provincia Yaroslavl, din părinți țărani, rămânând orfan de la vârsta de 10 ani. Dumnezeu a rânduit ca Sfântul Serafim, înainte de a renunța la lume şi la grijile lumeşti, să se desăvârşească în viața de familie. Totodată, fiind înzestrat cu nenumărate daruri, a învățat să conducă afaceri, ajungând multimilionar. Ca mirean ortodox evlavios s-a pregătit timp de aproape 40 de ani pentru slujirea monahală. El şi soția sa, Olga, au depus, de comun acord, voturile monahale în timpul celei mai înverşunate şi aprige persecuții asupra Bisericii Ortodoxe Ruse din anii 1920, prin aceasta luând cu bunăştiință asupra lor crucea lui Hristos.

Odată cu retragerea din lume şi îmbrățişarea vieții monahale, Sf. Serafim de Virița a devenit un mare ascet, Dumnezeu răsplătindu-i nevoința prin nenumărate harisme. Însăşi Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i s-a arătat Părintelui Serafim, cu puțin timp înainte de a muri.

Pentru dragostea sa față de semeni, Domnul i-a dat acestui mare ascet **darul înainte vederii** şi al **proorociei**. Episcopul Alexei (Shimansky) al Novgorodului a venit la Părinte în 1927 să-l întrebe dacă era potrivit pentru el să părăsească Rusia din cauza persecuțiilor comuniste. Înainte ca episcopul să-şi spună păsul, Sf. Serafim i-a spus următoarele: „Mulți vor să plece acum din Rusia. Dar să nu ne temem. Este nevoie de sfinția ta aici. Vei deveni patriarh şi vei conduce biserica 25 de ani.” De asemenea, în timpul şi după al doilea Război Mondial, oamenii veneau să îl întrebe dacă soțul sau fiul lor, soldat, se va întoarce acasă, iar Părintele le spunea cu exactitate dacă aceştia erau sau nu în viață.

Cuviosul a primit de la Dumnezeu şi **darul facerii de minuni** încă din timpul vieții. Multe sunt minunile săvârşite de Sf. Serafim. În viața lui se aminteşte despre un luptător de pe front care, fiind comandant de batalion, a ocupat cu soldații săi o fabrică de alcool în Germania. Toți gândeau: „Iată, acum e de trăit!”. Îndată însă a apărut un colonel şi i-a spus comandantului de batalion: „Vă ordon ca imediat să mitraliați cisternele.” Comandantului nici prin cap nu i-a trecut să nu execute ordinul. A dat ordin şi soldații au mitraliat cisternele. Alcoolul a început să se verse de peste tot. Toți erau nedumeriți, neînțelegând de ce au făcut aceasta. Atunci au hotărât să se adreseze colonelului, ca să afle, dar acesta a dispărut ca şi cum ar fi intrat în pământ. Atunci comandantul a gândit: „Poate a fost o halucinație". A început să-i întrebe pe soldați, dar aceia răspundeau că a fost un colonel şi a fost ordin. Cum s-a lămurit mai pe urmă, în cisterne se afla alcool metilic, aşa că pe cei care l-ar fi băut îi aştepta moartea. Când comandantul s-a întors acasă de pe front, a văzut atunci la mama lui o fotografie a unui monah, în colțul unei icoane, în care l-a recunoscut pe ofițerul care i-a dat ordinul să mitralieze cisternele. El a întrebat cine este şi mama lui i-a răspuns că este părintele ei duhovnic, ieroschimonahul Serafim. „El s-a rugat pentru tine în tot timpul războiului, i-a spus mama, iar eu am cerut să se roage ca să te întorci viu".

Însă minunile sale au continuat şi după trecerea sa la cele veşnice. Scriitorul Boris Almazov mărturiseşte: „De îndată ce stareţul a murit, au început minunile: o mamă şi-a adus fetița oarbă din naştere; când fetița a sărutat mâna stareţului din sicriu, ochii ei au început să vadă. Multe astfel de întâmplări continuă să se petreacă la mormântul Sfântului din Virița."

Precum în timpul vieții sale, aşa şi după moarte, Părintele Serafim a ajutat şi continuă să-i ajute pe aceia care îşi întorc inima spre el. „**Veniți la mormântul meu;** vorbiți-mi aşa cum îi vorbiți unei persoane vii **şi eu întotdeauna vă voi ajuta**”, a spus Părintele Serafim multora în timpul vieții sale.

Sfântul Serafim a fost canonizat de Biserica Rusă în august 2000.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

Sf. Diadoh, episcopul Foticeii (†29 martie, sec. V) - scriitor filocalic

1. Definiția **credinței**: cugetare nepătimaşă despre Dumnezeu.
2. Definiția **nădejdii**: călătoria minții spre cele nădăjduite.
3. Definiția **răbdării**: stăruința neîncetată de a vedea cu ochii înțelegerii pe Cel nevăzut, ca văzut.
4. Definiția **neiubirii de argint**: a vrea să nu ai bani, aşa cum vrea cineva să aibă.
5. Definiția **cunoştinței**: a te uita pe tine când te gândeşti la Dumnezeu.

Calendarul mărturisitorilor

„A studia ceea ce Dumnezeu a creat, este o rugăciune. A căuta să modifici sau să distrugi ceea ce El a creat, este cel mai mare păcat, avându-şi originea în neascultare.”

Fizicianul GEORGE MANU

Ştiința a fost îngenuncheată la Aiud, dar nu credința

(†3 aprilie 1961)

George Manu descinde dintr-o familie ilustră. Are origini la Constantinopol în sec. XIV, dar şi o înrudire cu domnitorul martir Constantin Brâncoveanu. Ei ajung în secolul XVIII în Țara Românească şi se vor încuscri cu majoritatea familiilor pământene. Bunicul lui George Manu, purtând acelaşi prenume, a fost unul dintre cei mai viteji generali ai noştri în Războiul de independență de la 1877, ajungând ulterior prim-ministru. Bunicul după mamă, inginerul Iancu Cantacuzino, a fost constructorul căii ferate Bucureşti-Predeal şi al primei fabrici de ciment din România. Nepotul lor a urmat această cale a ştiințelor exacte, iar după studiile în țară, a fost trimis la Paris. Acolo, în 1933, şi-a obținut doctoratul în ştiințe cu teza „*Cercetări asupra absorbției radiației α*”, sub atenta oblăduire a cercetătoarei Marie Curie, laureată a Premiului Nobel. Ea îi va propune să rămână la laboratoarele sale, însă George Manu alege să se întoarcă în țară. Aici i se dă postul de asistent la catedra de Fizică atomică şi până în anii războiului scrie numeroase studii şi articole în reviste de specialitate, iar în 1940 va publica volumul I al primului tratat de *Fizică nucleară* de la noi. Celelalte două volume au rămas în manuscris, întrucât tăvălugul comunist a împiedicat apariția lor.

Vina lui George Manu în ochii comuniştilor a fost dorința de a se implica activ şi în societate, nu doar în ştiință şi învățământ. Alegerea sa politică (chiar dacă nu a deținut funcții) l-a împiedicat să devină profesor titular înainte de 1945, iar după, i-a adus ani lungi de închisoare.

Însă până să ajungă în temnițele comuniste, George Manu a fost unul dintre inițiatorii Mişcării Naționale de Rezistență, care se dorea a fi o acțiune concertată a tuturor forțelor politice, împotriva regimului comunist. El a redactat şi o carte, intitulată „*În spatele Cortinei de fier*”, pe care a dorit-o a ajunge la mai marii

puterilor occidentale, şi în care arăta importanța strategică a României pentru Vest şi necesitatea de a fi salvată din mâna sovieticilor. Dar soarta țării era deja pecetluită. George Manu îşi va da seama curând şi va încerca să fugă în Occident, pentru a ajuta mai bine țara de acolo. Însă a fost arestat şi condamnat împreună cu lotul „*Marii finanțe româneşti*” în anul 1948. Va rămâne vertical pe tot timpul înfiorătoarei anchete, declarând: „*Nu am de ce să mă apăr. Tot ce-am făcut a fost pentru a distruge comunismul. Îmi pare rău că nu am reuşit.*” A fost condamnat la muncă silnică pe viață şi dus la Aiud.

Acolo a urcat Golgota, a pătimit şi a murit după 13 ani de închisoare, din cauza bătăilor, suferințelor, bolilor. Iată câteva mărturii:

„În toată această perioadă, el a transmis, prin viu grai celor care au avut norocul să împartă celula cu el, ori prin morse celor din celelalte celule, zeci şi sute de conferințe, prelegeri ori lecții din toate domeniile ştiințelor umaniste : istorie, drept, geografie, filozofie, literatură, limbi străine (franceza şi engleza mai ales) etc., care erau memorate ori scrise pe pereți, pe bucăți de săpun, pe cioburi de sticlă, etc. şi apoi, transmise din celulă în celulă şi din om în om. Mulți dintre cei care au ieşit din închisoare cu temeinice cunoştințe de limbă şi literatură engleză de exemplu, lui îi datorează acest lucru.” Va fi numit de către toți „rectorul Academiei de la Aiud”.

„Țin minte un moment absolut dramatic când George Manu ne vorbea cu o candoare de adolescent, parcă mărturisind o puritate pe care nimeni nu i-ar fi bănuit-o la vârsta pe care o avea, vorbea atunci despre realitatea minunilor lui Hristos.
– Eu nu vă vorbesc ca teolog, eu vă vorbesc ca om de ştiință. Şi toate minunile lui Hristos pot fi abordate cu toată rigoarea de ştiință, fără a avea pretenția că epuizăm misterul. Dar atâta cât este accesibil minții noastre din minunile şi supranaturalul învățăturii lui Hristos, avem datoria să-L epuizăm. Şi ***eu, ca intelectual creştin, nu pot să nu-mi investesc întreaga capacitate intelectuală în a-L cunoaşte pe Hristos****.*
Era un credincios de o adâncă fervoare, şi am convingerea, că a parcurs o întreagă literatură patristică, pentru că nu rareori făcea aluzii sau cita din Sfinții Părinți ai Bisericii...

Îl solicitam câteodată să ne vorbească despre subiecte de ştiință.
– Ştiință veți putea auzi afară, căci e plină libraria de cărți de ştiință. Despre Hristos nu veți auzi, ***despre cum se trăieşte cu Hristos în suferință nu veți auzi afară****, pentru că sunt scoase cărțile de această natură. Şi veți auzi doar minciunile ce spune partidul despre Hristos şi despre trăirea spirituală.*

Ştia că societatea românească nu se va putea salva decât prin credință, nu prin ştiință:
– Trăim într-un veac al ştiinței şi credem că totul se rezolvă prin ştiință. ***Vă spun eu, un om care am stat pe microscop: nu prin ştiință, nu prin laborator, ci prin credință****.”*